

henregnes, vilde det i alt Fald i Loven desangaaende kunne udtrykkelig udtales, at Eftergjørelsen af dem skal ansees og straffes som Falskmüntneri efter Straffeloven. Til Begrebet om Eftergjørelse af Penge hører iøvrigt naturligvis, at Eftergjørelsen skeer i den Hensigt at udgive dem som Penge, men det turde saameget mindre være nødvendigt udtrykkelig i Loven at tilføie dette, som det indirecte betegnes ved den i Slutningen af §. 260 forekommende Passus: „om den end ikke er udgivet“, jfr. den Passus i § 261: „om de end ei ere bestemte til Udgivelse her i Riget“. Det forstaaer sig af sig selv, at under Eftergjørelse af Pengesedler ogsaa indbefattes den Handling at udhvide Blanketter eller underskrive Navnene paa de ikke færdige Sedler, der, som saadanne, ikkun kunne betragtes som Materiale til Sedler. Hvad Forfalskningen angaaer, maa det uden Tvivl indrømmes, at en saadan for Tiden neppe vil kunne tænkes med Hensyn til Nationalbankens Sedler, men det turde dog ikke afgive tilstrækkelig Grund til at indskrænke Straffebestemmelsen til kun at angaae Forfalskning af Mønt; da det ialtsald er muligt, at Forholdene i den Henseende kunne forandre sig, navnlig under en forandret Indretning af bemeldte Sedler. En Forfalskning af Mønt kan lettere forekomme, nemlig en saadan, hvorved Mønten faaer en ringere Værdi, skjøndt den beholder sit oprindelige Præg; særligt at nævne de Maader, hvorpaa slig Forfalskning kan skee, bl. A. ogsaa ved at file, bellippe eller beskjære Mønten, saaledes som den norske Straffelov har gjort, det i Kap. 11 § 9, er formeentlig unødvendigt. For at fjerne Tvivl om, hvorvidt Udgivelsen hører med til Forbrydelsens Fuldbrydelse, har man fundet det rettest at optage en lignende Bestemmelse desangaaende som den, der indeholdes i Fd. 11te April 1840 § 70; den vil findes henfat som et eget Stykke i Slutningen af Udkastets § 260, hvorved det betegnes, at den kommer til Anvendelse saavel med Hensyn til Forfalskning som med Hensyn til Eftergjørelse af Penge, og det kan formeentlig ikke være tvivlsomt, at den samme Begrebsbestemmelse gjælder med Hensyn til Eftergjørelse og Forfalskning af fremmede Penge.

Hvad angaaer Meddeeltighed i Falskmüntneri (ved hvilken generelle Bencøvnelse der sigtes til Eftergjørelse og Forfalskning saavel af Mønt som af Pengesedler), er Kommissionen gaaet ud fra, at der efter de i Udkastets 5te Kapitel fremstillede almindelige Regler angaaende Meddeeltighed i Forbrydelser, kun er Anledning til paa dette Sted i Udkastet at give særegne Bestemmelser desangaaende, forsaavidt det ifølge Forholdenes Beskaffenhed maatte findes nødvendigt eller rigtigt med Hensyn til særegne Tilfælde at give nye eller fra de almindelige afvigende Regler. Et saadant særegent Tilfælde, der egner sig til at omhandles, i en særlig Bestemmelse, er formeentlig det, hvor det Falskmüntneri, hvori den Paagjældende tager Deel ved her i Landet at udgive de falske Penge, er begaaet i Udlandet under saadanne Omstændigheder, at Hovedmanden ikke her kan drages til Ansvar, jfr. Udkastets § 5; i dette Tilfælde er der vistnok Føie til at ansee og straffe Deeltageren, som om han selv var Gjerningsmand, selv hvor hans Forhold til Hovedmanden eller Gjerningen ikke i sig selv er af den Beskaffenhed, at han efter de almindelige Regler i Udkastets 5te Kapitel vilde kunne straffes som Gjerningsmand, og herpaa gaaer, da Udkastets § 262 ud: Fremdeles omtaler Udkastets § 263 et Tilfælde, for hvilket der er Grund til at give en særegen Bestemmelse, eftersom de nævnte almindelige Regler i Udkastets Kap. 5 ikke vilde kunne komme til Anvendelse derpaa, det nemlig, hvor Nogen udgiver Penge, om hvilke det er ham vitterligt, eller han har Formodning, at de ere eftergjorte eller forfalskede, uden at han dog kan ansees som meddeeltig i selve Falskmüntneriet, idet han overhovedet slet ikke er traadt i nogen Forbindelse med Falskmüntneren eller har noget Kjenndskab til Forbrydelsens Udførelse. Dette Tilfælde kan iøvrigt efter Omstændighederne være af en mere eller mindre strafværdig Charakter; Fd. 1840 § 72 omhandler kun en enkelt species deraf, det mindst strafbare, hvor Nogen udgiver falske Penge, hvormed han selv er bleven stiftet (det maatte formeentlig hellere hedde: „som han selv har modtaget som ægte“), efterat han er kommen til Kundskab om deres Falskhed; men,